

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 września 2018 r. sygn. akt I C 682/17 w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. przeciwko K. W. o zapłatę, Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej w pkt. 1. umorzył postępowanie w zakresie kwoty 4 840 zł, w pkt. 2. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 12 454,50 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 28 października 2017 r. do dnia zapłaty, w pkt. 3. oddalił powództwo w pozostałej części, w pkt. 4. Zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4 536 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając opisaną rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy wskazał, że w umowie pożyczki, z dnia 28 lutego 2017 r. zabezpieczonej wekslem gwarancyjnym in blanco, pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 19 440 zł, na którą złożyły się: kwota udzielonej pożyczki – 9 000 zł, opłata przygotowawcza -129 zł, wynagrodzenie prowizyjne – 7 771 zł, wynagrodzenie z tytułu przyznania pożyczki „Twój pakiet” – 1 100 zł. Wobec zalegania z zapłatą co najmniej dwóch rat, powód wypowiedział umowę pożyczki pismem z dnia 27 września 2017 r., zawiadamiając o wypełnieniu weksla na kwotę 18 374,50 zł. Wobec prawidłowego wypełnienia weksla, Sąd Rejonowy uwzględnił żądanie pozwu, nie dopatrując się w zawartej umowie pożyczki klauzul niedozwolonych. Dochodzoną pozwem kwotę pomniejszył o faktycznie spłaconą część pożyczki (5 920 zł), umorzył postępowanie wobec cofnięcia pozwu w części (co do kwoty 4840 zł), oddalił powództwo w zakresie żądania odsetek umownych, o kosztach orzekł na podstawie 98 k.p.c.

Apelację od opisanego wyroku wywiodła pozwana, zaskarżając wyrok w części, to jest w zakresie pkt. 2 w części zasądzonej kwotę 9 421,91 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty i rozstrzygnięcia o kosztach procesu (pkt 4 wyroku).

Skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. poprzez:

a) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego

rozpatrzenia materiału sprawy polegający na niedokonaniu oceny wpływu abuzywności postanowień umowy pożyczki na zobowiązanie pozwanej dlatego, że wysokość opłat okołopożyczkowych mieści się w limicie przewidzianym w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu, że koszt opłat okołopożyczkowych znajduje uzasadnienie w kosztach prowadzonej przeciętnej działalności gospodarczej oraz kosztach zawierania umowy pożyczki, co miało wpływ na wynik sprawy, bowiem Sąd opierając się na takich ustaleniach doszedł do wniosku, że postanowienia w zakresie, w jakim nakładały te opłaty nie były abuzywne,

b) przekroczenie granic swobodnej oraz oceny dowodów oraz niezgodną z

zasadami doświadczenia życiowego ocenę materiału sprawy poprzez uznanie, że zawarte w umowie postanowienie nakładające na konsumenta obowiązek zapłaty opłaty z tytułu prowizji, opłaty przygotowawczej, opłaty za Twój Pakiet nie stanowią postanowień sprzecznych z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami, podczas gdy stanowią one niedozwolone postanowienia umowne przewidujące wygórowane wynagrodzenie przyznane na rzecz powoda i naruszają one interes pozwanej, godząc w zasadę ekwiwalentności świadczeń, zaś przede wszystkim ich rzeczywiste poniesienie nie zostało udowodnione przez powoda;

c) poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i brak

wszechstronnego rozpatrzenia materiału sprawy polegający na niedokonaniu oceny abuzywności postanowień umowy pożyczki zawartej pomiędzy stronami w zakresie opłaty z tytułu prowizji, opłaty przygotowawczej, opłaty za Twój Pakiet oraz zaniechaniu dokonania analizy w/w postanowień w treści uzasadnienia wyroku,

d) poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i brak

wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego polegający na uznaniu, iż powód wykazał i udowodnił zasadność roszczenia w zakresie kwoty z tytułu naliczonej opłaty z tytułu prowizji, opłaty przygotowawczej, opłaty za Twój Pakiet, podczas gdy powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność ich zasadności, w szczególności nie wykazał aby podejmował jakiegokolwiek czynności rzeczywiście je uzasadniające, w szczególności nie udowodnił aby usługi te były faktycznie świadczone i wykonane,

e) poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i brak

wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego polegający na uznaniu, że Twój Pakiet stanowi fakultatywny element umowy pożyczki, na który pozwana wyraziła zgodę, podczas gdy postanowienia go zastrzegające nie były indywidualnie uzgadniane z pozwaną ani też pozwana nie wyrażała na nie zgody i zostały one ogólnie narzucone przez powoda,

2. naruszenie prawa materialnego tj.:

a) art. 58 § 1 Ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (dalej: „k.c.”) w zw. z art. 359 § 1 pkt 2¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie roszczeń powoda w zakresie żądania zawyżonych kosztów prowizji, opłaty przygotowawczej i Twojego Pakietu za nienależne na tej podstawie, że część z nich miała charakter mających na celu obejście ustawy i przyznanie powódce uprawnienia do uzyskania odsetek wyższych niż maksymalne;

b) art. 58 § 2 k.c. oraz art. 5 k.c. poprzez ich niezastosowanie i nieuznanie

roszczeń powoda w zakresie żądania zawyżonych kosztów prowizji, opłaty przygotowawczej i Twojego Pakietu za nienależne na tej podstawie, że ich część była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, w związku z czym umowa w tym zakresie była nieważna;

c) art. 3851 k.c. poprzez jego niezastosowanie co do postanowień umowy w

przedmiocie abuzywności klauzul umownych, pomimo zgłoszenia takiego zarzutu przez pozwaną,

d) art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez błędne uznanie, że

działanie powoda polegające na obciążaniu pozwanej rażąco wysokimi kosztami opłat

dotychczasowych jest w pełni dopuszczalne tylko dlatego, że mieści się w określonych przez art. 36a granicach, podczas gdy art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim ustala maksymalną, a nie powszechnie obowiązującą wysokość pozaodsetkowych kosztów pożyczki, ponadto, pozaodsetkowe koszty kredytu, o których mowa w art. 36a u.k.k. powinny wynikać z rzeczywistych kosztów pożyczkodawcy, a nie jedynie ze wzoru zamieszczonego w ustawie,

e) art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez błędne uznanie, że

zastrzeżona prowizja oraz inne opłaty dodatkowe, tj. opłata przygotowawcza oraz opłata z tytułu „Twojego pakietu” są należne powodowi tylko dlatego, że mieszczą się w określonych przez art. 36a granicach, podczas gdy opłaty te miały na celu obejście przepisów o odsetkach maksymalnych, co w konsekwencji doprowadziło do ukształtowania sytuacji konsumenta w sposób podobny do lichwy, co jest powszechnie przyjmowane za sprzeczne z dobrymi obyczajami i godzi w normę wynikającą z art. 359 § 22 k.c.,

f) art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim poprzez błędne uznanie, że skoro

opłaty dodatkowe mieszczą się w limicie art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, to nawet jeśli naruszają inne przepisy ustawy, w szczególności przepisy o odsetkach maksymalnych, to i tak się one powodowi należą. Tymczasem

limit art. 36a u.k.k. ma zastosowanie wyłącznie do prawidłowo zastrzeżonych opłat, tj. takich, które nie prowadzą do obejścia przepisów ustawy o odsetkach maksymalnych oraz nie stanowią klauzul abuzywnych.

II. Ponadto, na podstawie art. 381 k.p.c. apelująca wniosła o dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci potwierdzenia dokonania przelewu z dnia 30 lipca 2018r. oraz potwierdzenia przelewu z dnia 30 sierpnia 2018 r. -na okoliczność dokonania przez pozwaną wpłaty na rzecz powoda w wysokości 600 zł, dokonania spłaty przez pozwaną zobowiązania w łącznej kwocie 6520 zł, niezasadności roszczenia powoda w tym zakresie i związaną z tym zasadnością oddalenia powództwa.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o zmianę kwestionowanego wyroku przez oddalenie powództwa w zaskarżonej części to jest do kwoty 9 421,91 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 października 2017 r. do dnia zapłaty; zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego i kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, za obie instancje według norm przepisanych ewentualnie - uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej jest uzasadniona.

Wyjaśnienia wymaga, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. rozpoznał apelację na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne z uzupełnieniem wynikającym z załączonego do apelacji dokumentu w postaci dowodu potwierdzenia dokonania przelewu z dnia 30 lipca 2018r. oraz potwierdzenia przelewu z dnia 30 sierpnia 2018 r. -na okoliczność dokonania przez pozwaną wpłaty na rzecz powoda w wysokości 600 zł, co skutkuje przyjęciem, że pozwana dokonała wpłat na łączną kwotę 6 520 zł.

Natomiast ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd Rejonowy nie może być uznana za wszechstronną, co zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. czyni uzasadnionym w tym zakresie, aczkolwiek w istocie należy powiedzieć, że dotyka on sfery prawa materialnego, wyrażającej się w niewłaściwym, zdaniem apelującej uznaniu postanowień umownych dotyczących obsługi pożyczki, opłaty prowizji, opłaty przygotowawczej, opłaty za Twój Pakiet za niedozwolone klauzule umowne i braku oceny wpływu abuzywności postanowień umowy pożyczki na zobowiązanie pozwanej z uwagi na to, że wysokość opłat około pożyczkowych mieści się w limicie przewidzianym w art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim.

Odnosząc się zatem do zarzutów naruszenia prawa materialnego, należy zgodzić się ze skarżącą, że w okolicznościach badanej sprawy doszło do naruszenia art. 353¹ k.c. w zw. z art. 58 k.c. w zw. z art. 359 § 1 i § 2² w zw. z art. 385¹ k.c. i w zw. z art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, które sprowadzają się do zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny prawnej postanowień umowy pożyczki o pobieraniu prowizji oraz innych okołopożyczkowych opłat.

Opłata za prowizję, opłata przygotowawcza czy koszty obsługi (...) nie należą do istoty umowy pożyczki i nie zostały indywidualnie uzgodnione ze stroną pozwaną. Są one częścią umowy i nie podlegają negocjacji. Wskazane opłaty są potrącane z całkowitej kwoty pożyczki w dniu zawarcia umowy. Powód w umowie nie wskazał, w jaki sposób została wyliczona kwota prowizji oraz pozostałe opłaty za obsługę pożyczki, a to uniemożliwia weryfikację zasadności ich wysokości.

Zastrzeżenie w umowie pożyczki prowizji w wysokości 7 771 zł i opłaty 1 100 zł za dodatkową usługę (...) zł przy pożyczce w kwocie 9 000 zł, bez wykazania jakiegokolwiek związku z rzeczywistymi kosztami poniesionymi przez pożyczkodawcę rażąco narusza interes konsumenta i dobre obyczaje. Ma to w ocenie Sądu Okręgowego stanowić jedynie dodatkowe źródło dochodu pożyczkodawcy, przewyższające de facto odsetki maksymalne. Innymi słowy, określenie prowizji na poziomie zbliżonym do wielkości pożyczonej kwoty nie znajduje żadnego uzasadnienia na gruncie równowagi kontraktowej w stosunkach pomiędzy przedsiębiorcą i konsumentem oraz problematyki ekwiwalentności ich świadczeń.

Dodatkowe opłaty są co do zasady dopuszczalne, ale powinny odzwierciedlać rzeczywiste koszty związane z obsługą pożyczki i nie mogą stanowić źródła dodatkowego dochodu dla pożyczkodawcy. Ustanowienie tak wysokich opłat służy obejściu przepisów o odsetkach maksymalnych i stanowi w istocie próbę ukrycia rzeczywistego oprocentowania pożyczki. Gdyby więc nawet przyjąć, że zastrzeżenie umowne prowizji i opłaty za obsługę nie jest klauzulą niedozwoloną, to i tak należałoby je uznać za nieważne w oparciu o art. 58 k.c.

Nie kwestionując uprawnień wierzyciela jako pożyczkodawcy do pobierania od klienta opłat i wynagrodzenia za czynności administracyjno – obsługowe, Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że opłaty takie winny być ustalone na rozsądnym poziomie i nie mogą godzić w interesy konsumenta, czego nie można powiedzieć o opłatach ustalonych w niniejszej sprawie. Co prawda wysokość kosztów udzielenia pożyczki, jak i wynagrodzenia pożyczkodawcy przeważnie jest ustalana przez strony, jednakże pamiętać należy, że swoboda umów nie pozostaje całkowicie dowolna i podlega pewnym ograniczeniom z uwagi na regulację art. 353¹ §1 k.c., zgodnie z którym treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego, na co słusznie zwraca uwagę apelacja.

Tymczasem naliczona i dochodzona przez stronę powodową prowizja w wysokości 7 771 zł jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego i kształtuje obowiązki drugiej strony umowy (pożyczkobiorczyni – pozwanej) w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową koszty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia i powiązania ekonomicznego z poniesionymi rzeczywiście kosztami i spodziewanymi profitami za udostępnienie kapitału. Nie można przy tym pominąć, że przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 993). Zakres wszelkich kosztów, opłat i prowizji związanych z obsługą pożyczki, determinujący ich wysokość, powinien zostać przedstawiony w umowie w taki sposób, aby w świetle doświadczenia życiowego oraz logiki nie budził żadnych wątpliwości. Należy bowiem pamiętać, że działalność administracyjna jest zwykłą częścią działalności wierzyciela, a koszty tej działalności to właśnie koszty prowadzenia działalności gospodarczej, które zostały przerzucone przez niego na pozwaną jako konsumentkę. Oczywiście główny profil działalności, sprowadzający się do udzielania pożyczek, powinien być dla przedsiębiorcy opłacalny, co jednak nie może się wiązać z rażącym naruszaniem interesów klienta. Poszczególne czynności obsługowe o charakterze administracyjno – zarządzającym (np. czynności związane z zarządzaniem kontem umowy pożyczki oraz monitorowaniem terminowości obsługi pożyczki) muszą być wycenione realnie, w oparciu o rzeczywiście ponoszone koszty (por. wyrok SA w Warszawie z 23 kwietnia 2013 r. VI ACa 1526/12, opubl. LEX Nr 1331152). Identycznie trzeba też zapatrywać się na prowizje, które w istocie są formą wynagrodzenia za świadczenie czynione na rzecz umownego partnera. W tej sferze również muszą występować określone powiązania i zależności natury ekonomicznej. Warunek taki w realiach niniejszej sprawy nie został spełniony. Nie sposób przyjąć za uzasadnione twierdzenie, że kwestionowane postanowienie umowy mieściło się w granicach swobody kontraktowania i swobody działalności gospodarczej. Fakt, iż pozwana wyraziła na zastosowaną prowizję zgodę, nie sanuje jej charakteru, gdyż powszechnie wiadomo, że pożyczki na tak niekorzystnych warunkach zawierają osoby, które mają znikome szanse na uzyskanie ich na normalnych warunkach od banków, które nie wykorzystują w tak skrajny sposób dysproporcji pomiędzy pozycją pożyczkodawcy i pożyczkobiorcy. Pogląd o możliwości potraktowania prowizji jako sposobu obejścia przepisów o odsetkach maksymalnych został wielokrotnie wyrażony w orzecznictwie (m.in. wyrok SA w Katowicach z dnia 25 lutego 2015 r., V ACa 622/14).

Podkreślenia wymaga, na gruncie zgłoszonego słusznego zarzutu naruszenia art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, że twierdzenie Sądu Rejonowego o niedopatrzaniu się niedozwolonych klauzul umownych w przedmiotowej umowie, skoro koszty pożyczki w postaci opłaty przygotowawczej i wynagrodzenia prowizyjnego mieszczą się w ustawowym limicie przewidzianym przez ustawodawcę w art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 993 ze zm.) nie zasługuje na aprobatę.

Na owe pozaodsetkowe koszty kredytu może składać się wiele elementów, a więc opłaty, prowizje, podatki, marże i koszty usług dodatkowych, co wynika z art. 5 ust. 6 i 6a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Limitowanie przez ustawę rozmiaru całości obciążeń konsumenta z tytułu kosztów pozaodsetkowych kredytu nie może być jednak interpretowane jako uprawnienie pożyczkodawcy do dowolnego określania wielkości poszczególnych składników tych kosztów – bez uwzględnienia treści art. 385¹ § 1 k.c. – o ile tylko ich suma nie przekroczy granicy zakreślonej przez ustawodawcę. Podkreślić trzeba, że przedsiębiorcę udzielającego kredytu konsumenckiego czy też pożyczki wiąże zarówno art. 385¹ § 1 k.c., jak i art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, co oznacza, że musi on mieć na uwadze zarówno to, by do umowy zawartej z konsumentem nie wprowadzać postanowień określających zobowiązania kontrahenta w sposób, który pozwalałby je uznać za klauzule niedozwolone, jak i dbać o to, by suma kosztów pozaodsetkowych nie wykroczyła poza ich maksymalną wysokość określoną ustawą.

Konkludując omawiany wątek, należy powiedzieć, że opisywany limit wynikający z ustawy o kredycie konsumenckim nie pozbawia Sądu uprawnienia do oceny zapisów umowy na gruncie art. 385¹ § 1 k.c. i w konsekwencji nie wyklucza możliwości uznania, że w określonych okolicznościach kształtują one prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, skutkując rażącym naruszeniem jego interesów.

Niedopuszczalna jest sytuacja, gdy jedna ze stron umowy, wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty, kształtuje postanowienia umowne w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia drugiej strony stosunku prawnego, w tym wypadku konsumenta. Spełnione są z całą pewnością również pozostałe przesłanki zastosowania art. 385¹ § 1 k.c., skoro strona powodowa bezsprzecznie, zawierając przedmiotową umowę pożyczki, posłużyła się wzorcem umownym, na który konsument nie miał rzeczywistego wpływu, a prowizja nie ma charakteru świadczenia głównego (tak np. w wyroku SN z dnia 6 kwietnia 2004 r., I CK 472/03, niepubl.).

Wobec powyższego, stwierdzić trzeba, że postanowienie umowy pożyczki zobowiązujące konsumenta do zapłaty wygórowanej prowizji nie wiąże pozwanej, a tym samym roszczenie o jej zapłatę jest niezasadne. Podobnie należy ocenić kolejne obciążenie konsumenta, związane z kosztami Pakietu w kwocie 1100 zł, z którego pozwana nie skorzystała, a i powód nie wywiązywał się z tych postanowień, tj. nie informował powódki o zbliżającym się terminie płatności rat, jest niesłuszne i niesprawiedliwe. Opłata przygotowawcza w żaden sposób nie została powiązana z kosztami ponoszonymi w tym zakresie przez powoda. W związku z powyższym, za niedopuszczalne należało uznać obciążenie pozwanej przez stronę powodową powyższymi kosztami, tym bardziej iż nie miały one charakteru dobrowolnego. Zapis o Pakiecie, wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, znajdował się we wzorze umowy kredytowej i choć skorzystanie z niego zależało od woli pożyczkobiorcy, to kolejna regulacja stanowiąca o tym, że w przypadku nieskorzystania przez pożyczkobiorcę z części lub wszystkich dodatkowych uprawnień w ramach (...) nie ma wpływu na cenę tego Pakietu, pobierana zgodnie z pkt. 1.4 lit. C umowy niweczy uznany przez Sąd Rejonowy dobrowolny jego charakter.

W tym stanie rzeczy, niedozwolone w świetle art. 385¹ § 1 k.c. klauzule umowne, nie wiążące konsumenta-pożyczkobiorcę, skutkują nieobciążaniem skarżącej dochodzoną z tego tytułu kwotą, na którą składa się: opłata prowizyjna -7 771 zł, opłata za usługę (...) -1 100 zł oraz opłata przygotowawcza -129 zł.

Skoro kapitał pożyczki wynosił 9 000 zł, uiszczone z tego tytułu wpłaty to suma 6 520 zł, do zwrotu pozostaje kwota 2 480 zł, powiększona o odsetki ustawowe za opóźnienie do dnia 10 listopada 2017 r. -552,59 zł, łącznie 3 032,59 zł, co znalazło wyraz w zmienionym wyroku Sądu II instancji. Korekcie podlegały także koszty postępowania przez Sądem I

instancji. Koszty po stronie powoda wyniosły 3 917 zł (300 zł prawidłowej opłaty od pozwu + 3 617 zł wynagrodzenia pełnomocnika procesowego), po stronie pozwanej – 3 617 zł (wynagrodzenie pełnomocnika procesowego). Żądanie pozwu w wysokości 18 374,50 zł uwzględniono w kwocie 9 552,59 zł, (zasądzone wyrokiem 3 032,59 zł + wpłaty -6 520 zł, łącznie 9 552,59 zł) co stanowi 52 %. W tym stanie rzeczy koszty na rzecz powoda podlegały obniżeniu do kwoty 300 zł (7 534 zł x 52% - 3 617 zł).

Z tych wszystkich względów, zasadna apelacja skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w odwołaniu do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 k.p.c. Na koszty te w kwocie 1 200 zł złożyły się: opłata od apelacji -300 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 900 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.).